

MAURICE HIRSCHHAUT

UNDRALIX

EN DE KWAADWILLIGERS

BP

UNDRALIX EN DE KWAADWILLIGERS

UNDRALIX en de Kwaadwilligers
Maurice Hirschhaut

ISBN 9789493244061
Ook verkrijgbaar als eBook

1e druk april 2021

Vormgeving: Eric Jan van Dorp
Redactie: Marielle Saegaert
Omslagdesign: Dominik Broniek
Met dank aan: Susan Arnts-van Der Merwe

Een uitgave van: Batavia Publishers
info@bataviapublishers.com

Copyright©2021 Batavia Publishers
Copyright©2021 Maurice Hirschhaut

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd in welke vorm dan ook
zonder uitdrukkelijke en schriftelijke toestemming van de uitgever.

MAURICE HIRSCHHAUT

UNDRÆLIX

EN DE KWAADWILLIGERS

Batavia Publishers

De grote tocht

Dit verhaal speelt zich af in een tijd waarin nog niemand zich heeft kunnen verdiepen. Gewoon omdat het allemaal té lang geleden is. Ver voordat men de moeite nam alles vast te leggen, om het later geschiedenis te kunnen noemen. Juist in deze tijd was het dat magie werd geboren.

Het was herfst, de aarde lag verborgen onder een deken van bruine bladeren en het waaide zo hard dat het leek of de wind je probeerde op te tillen. Een kleine groep mensen zwierf door een bebost gebied op zoek naar een waterrijke plek in de Bovenwereld. Een plek waar ze zich voor een langere tijd konden vestigen. De mannen en jongens uit de groep hadden de hele dag op klein wild gejaagd. Ieder van hen droeg een paar hazen en konijnen over de schouder, de pijlen staken zelfs nog uit het gevangen wild. Ze joegen alleen op kleine dieren, omdat ze die vangst makkelijk met zich mee konden dragen. Natuurlijk werd er zo nu en dan op groot wild gejaagd, zoals op beren en zwijnen, maar dat was alleen als ze nieuwe huiden nodig hadden om kledingstukken, schoeisel en dekens van te maken.

‘We moeten nu echt doorlopen,’ spoorde een breedgebouwde man de anderen aan. ‘Over een paar uur is het donker.’

In het midden van de groep sjokte een vrouw, licht gebogen en zuchtend. Af een toe versnelde ze, maar dit kon ze niet lang volhouden. Soms liep ze naast en dan weer een halve meter achter een meisje met lang kastanjebruin haar, van nog maar net zeventien jaar.

‘Is het nog ver, Cairine?’ zuchtte de vrouw.

Het meisje liep kordaat en rechtop en tuurde continu in de verte. Ze leek precies te weten waar ze heen ging.

‘Nee hoor, we zijn er bijna,’ antwoordde Cairine opgewekt en zonder twijfel, wat bijzonder was, omdat ook zij nog nooit eerder in dit gebied geweest was.

Sommigen uit de groep waren een beetje bang voor haar. Ze had iets ongrijpbaars en mysterieus, iets waar velen zich geen raad mee wisten. Het waren haar grijsblauwe ogen, die de aandacht trokken en tegelijkertijd angst inboezemden. Als Cairine je aankeek, voelde je je gauw betrappt en kon je geen enkele gedachte voor je houden.

‘Kijk, we zijn er! Zie je die glinstering daar in de verte? Dat is het water waar we zo hard naar op zoek zijn. En daar zullen vast zwijnen, herten, beren en veel meer dieren leven, want ook die hebben dorst,’ riep Cairine uitzinnig van blijdschap.

Er ging een zucht van verlichting door de groep. En even later zat de hele groep aan de oever van een snelstromende rivier te genieten van het kostbare vocht.

‘Hier kunnen we ons vestigen,’ riep de breedgebouwde man lachend uit en plofte naast Cairine in het gras. ‘Hè, hè, eindelijk!’

Even verderop klonk uitbundig gejoel van een stel jongens. Cairine keek op en zag hoe de jongens naar een familie everzwijnen wezen, die richting de rivier hobbelde om ook hun dorst te lessen. De breedgebouwde man keek naar Cairine en zei: ‘Zo, nu weten we zeker dat je ons naar de juiste plek hebt gebracht. We zijn je eeuwig dankbaar.’

De onverwachte diepte

Vanachter een grote struik, vol donkerblauwe bloemen, glinsterde een zwak lichtje. Cairine was de enige van de groep uit de Bovenwereld die bij toeval de struik even geel zag oplichten. Het lichtje ging telkens zachtjes aan en uit.

Cairine stond met ingehouden adem op.

Ik word geroepen, dacht ze.

Ze spiedde nog even over haar schouder, waardoor ze zag dat de groep ijverig in de weer was om de nieuwe plek in te richten. Het zou niemand opvallen als ze wegliep.

Ze liep naar de struik en hoorde een zacht en lieflijk stemmetje.

‘Cairine, kom je? Cairine, kom je?’

Ze keek om zich heen om te zien wie haar riep, maar er was niemand te bekennen. Langzaam en een beetje onzeker liep ze om de struik heen waar het stemmetje vandaan leek te komen, totdat ze voor het lichtje stond.

Het was maar een klein geel lichtje dat vanaf de grond zijn licht uitstraalde. Niets of niemand hoorde erbij, gewoon een lichtje en anders niets. Maar waar kwam dat stemmetje dan vandaan? Er moest toch iemand zijn die haar had geroepen?

Opeens hoorde ze het gekraak van brekende takken en tot haar grote schrik opende de grond zich onder haar. Ze viel met een enorme vaart in een, voor haar gevoel, eindeloze diepte. Angstig greep ze om zich heen en deed er alles aan om houvast te krijgen. Maar tevergeefs... Haar adem stakte en ze kneep haar ogen stijf dicht. Na wat wel een eeuwigheid leek te duren, belandde ze op een zachte bodem en raakte buiten bewustzijn...

Het spiegelzusje

‘Waar ben ik?’ vroeg Cairine zich af.

Ze opende haar ogen en zag dat ze zich op een bed van stro bevond, bedekt met duizenden donsveertjes. De vloer van de kleine, zachtgeel verlichte kamer was bedekt met een tapijt van donkergroen mos. Het beetje licht dat er was, werd verspreid door jonge vuurvliegjes, die zich tegoed deden aan een grote naaktslak, smaakvol gepresenteerd op een ronde schaal van gevlochten twijgen.

‘Je zult wel honger hebben, Cairine,’ zei een stemmetje dat ook nergens vandaan leek te komen.

‘Wie is dit? Ik zie je niet, maar ik hoor je wel,’ zei Cairine een beetje verward.

Het kamertje werd plotseling zo helverlicht dat ze haar ogen moest dichtknijpen. Naast haar bed stond een meisje dat sprekend op haarzelf leek, ze had dezelfde grijsblauwe ogen en hetzelfde kastanjebruine haar.

‘Ik ben Eniriac, jouw spiegelzusje. Je bent hier precies op tijd. Ben je al een beetje uitgerust?’

Cairine keek haar met grote ogen aan. Ze wist eigenlijk niet goed wat ze moest antwoorden en zei maar dat het wel weer ging, maar zo voelde het helemaal niet.

‘Mooi,’ zei Eniriac, ‘volg mij maar. Ik wil je iets laten zien. Maar eerst heb ik een nieuw gewaad voor je dat speciaal voor jou is gemaakt.’

‘Voor mij?’ vroeg Cairine beduusd. ‘Wist je dan dat ik hier zou komen?’

Eniriac glimlachte geheimzinnig, pakte een jurk van een prachtig bewerkte houten tafel en hield haar deze voor om te kijken hoe die haar zou staan. Cairine wilde opstaan om haar nieuwe jurk te passen, maar

merkte dat ze nog een beetje stijf was. Ze moest eerst een beetje rekken en strekken.

Ze pakte de jurk, die Eniriac ondertussen op haar bed had gelegd, keek er met bewondering naar, tilde hem voorzichtig van het bed en liet hem zachtjes over haar schouders glijden. Hij zat als gegoten en wat voelde die zacht aan. Het gaf haar een heerlijk gevoel. Eniriac lachte en gunde haar een momentje om van de nieuwe jurk te genieten. Daarna nam ze haar bij de hand en zei dat het tijd was om te gaan.

Nog vol verwondering volgde Cairine het meisje dat als twee druppels water op haar leek. Ze verlieten de ruimte en gingen een smalle gang in. Gelukkig liep Eniriac niet al te snel, zodat Cairine haar goed kon bijhouden. Eigenlijk leek het niet eens op lopen. Het zag er meer uit als glijden. Als in trance gleden ze over het mos van een lang gangenstelsel, waar maar geen eind aan leek te komen. Het plafond van de gangen was zo laag dat ze zich alleen gebogen konden voortbewegen.

‘Is het nog ver?’ vroeg Cairine terwijl ze steken in haar onderrug voelde.

‘Nee,’ zei Eniriac, ‘we zijn er al.’

Ze stopten voor een kleine, houten deur die schitterend was bewerkt. Cairine zag vele wezentjes met lang, golvend haar en lange, slanke lichamen. Het viel haar direct op dat alle wezentjes dezelfde grijsblauwe ogen hadden als die van Eniriac en haarzelf. ‘Kijk die ogen...’ zei ze terwijl ze opkeek.

De angst sloeg om haar hart, want Eniriac was ineens nergens meer te bekennen. Wat moest ze nu doen? De deur openen en kijken wat daarbinnen was? Of kon ze beter teruggaan naar het kamertje, als ze dat al zou kunnen vinden. Ze was moe en verlangde naar het bed van stro en naar de deken van donsveertjes. Geschrokken overdacht ze wat het beste was. Dat was het moment dat de deur ineens vanzelf openging. En door de deuropening zag Cairine een nieuwe, door een zachtgeel schijnsel verlichte ruimte.

Cael de Overwinnaar

Zodra Cairine de ruimte betrad, doofde het licht en stond ze in het pikdonker. Even voelde ze een windvlaag langs haar benen toen de deur met een keiharde klap achter haar dichtviel. Het geluid galmde na, alsof ze in een oneindige ruimte terecht was gekomen. De spanning werd haar ineens te veel en ze barstte in huilen uit.

Daar stond ze dan, het was aardedonker, en ze had geen idee van waar ze was en wat haar te wachten stond. Terwijl haar ogen nog moesten wennen aan het donker, doemden er lichtpuntjes op en dit werden er steeds meer. Zodra ze door had dat ook hier de vuurvliegjes de ruimte kwamen verlichten, droogde Cairine snel haar tranen. Miljoenen vuurvliegjes bedekten als een lichtgevend wandtapijt de muren. Ze kon steeds meer onderscheiden door het zachtgele licht, dat haar herinnerde aan het kamertje met het strobed.

Ze stond in een grot, die zo groot was als een zaal. Achter in de grot stond een oude man met lang blond haar. Het rare was dat de man ver weg was, maar dat ze hem toch van top tot teen in detail kon bekijken. Hij droeg een vergeeld gewaad met bruinige, ronde borduursels en sandalen van gevlochten takjes, vastgezet op een plankje. Het joeg Cairine angst aan, zo stil als hij daar stond. Ze hield haar adem in en wachtte af wat er zou gebeuren. Nog voordat ze met haar ogen kon knippen, stond de man onverwachts vlak voor haar. Van schrik wankelde ze op haar benen.

‘Hoe, eh, hoe doet u dat? Ik, ik bedoel, u stond net toch nog aan het einde van de grot en nu...?’

Hij lachte vriendelijk en nam haar handen in de zijne. Ze voelden zacht en warm aan. Eigenlijk was hij helemaal niet zo oud als hij in de verte had geleken.

‘Welkom in het onderrijk Undralix en in de Grot van het oude geweten,’ sprak hij met zachte en betoverende stem. ‘Eniriac had me al verteld dat jij ons kwam bezoeken.’

Hij liet haar rechterhand los en begeleidde haar naar een nis in de wand, waar een simpel stenen bankje was uitgehouwen. Hij nam plaats en gebaarde haar naast hem te komen zitten.

‘Je zult je wel afvragen wie ik ben en waarom ik blij ben je te zien, Cairine. Laat ik me eerst aan je voorstellen, ik ben Cael. Sommigen noemen mij Cael de Overwinnaar, anderen Cael de Ziener.’

Cairine luisterde ademloos naar Cael.

‘Jij bent het beschermde kind, waar we al zo lang op hebben gewacht. Maar voordat ik je vertel wat jouw plek in ons onderrijk Undralix is, wil ik dat je uitrust.’

Hij wenkte iemand. Cairine keek verschrikt opzij, omdat ze niet had verwacht dat er nog iemand was, maar ze ontspande zich meteen zodra het Eniriac bleek te zijn.

Eniriac pakte haar hand en bracht haar terug naar de kamer met het strobed. De wandeling leek nu gelukkig veel korter en omdat Eniriac wel door had hoe moe Cairine was, zei ze, zodra ze waren aangekomen: ‘Zo, nu mag je eerst lekker lang slapen, dan vertel ik je daarna over alles wat je te wachten staat.’

Nog geen tien tellen later viel Cairine als een blok in slaap. Ze zonk weg in een diepe droom.

Het stemmetje bij de ruïne

Terwijl Eniriac druk bezig was fruit en noten te verzamelen en leren kruiken vulde met helder water voor de grote reis die hen te wachten stond, had Cairine een droom die haar hele leven zou veranderen. In haar droom stond ze midden in een veld met miljoenen bloemen, met elke geur en in elke kleur die je maar zou kunnen bedenken. Aan de rand van het veld was een torenhoge ruïne.

Het was stil. Het enige dat ze kon horen, was het ruisen van de zachte, warme wind, die de bloemen zachtjes heen en weer deed wiegen.

‘Cairine, kom je? Cairine, kom je?’ riep een stemmetje dat haar bekend en vertrouwd in de oren klonk.

Het was het stemmetje uit de struiken van de Bovenwereld.

‘Waar ben je dan?’ vroeg ze zachtjes.

‘Doe je ogen dicht en loop naar de ruïne,’ zei het stemmetje.

Ze sloot haar ogen en liep in de richting van de ruïne. Ook al waren haar ogen gesloten, ze wist en zag precies waar ze liep: over een heuveltje en langs een grote boomstronk waar verschillende fabelachtige kruipertjes druk bezig waren takjes te verplaatsen.

Cairine volgde het stemmetje en klom over de boomstronk op weg naar haar onbekende bestemming. De ruïne leek niet dichterbij te komen en toch stond ze ineens onderaan de hoge, vervallen toren.

‘Doe je ogen maar open en ga naar de torenpoort,’ riep het stemmetje.

Ze liep rond de toren om de ingang van de toren te vinden. Ja, daar was hij, een huizenhoge poort met een grote houten deur. Ook in deze deur waren kleine wezentjes met lang golvend haar en lange slanke lichamen uitgesneden, precies als die ze had gezien op de houten deur van de Grot van het oude geweten. Aandachtig bekeek ze de deur en het viel

haar op dat ook deze wezentjes dezelfde grijsblauwe ogen hadden als die van Eniriac en haarzelf.

‘Wat zouden dat voor wezens zijn?’ vroeg ze zich hardop af.

Lang had ze niet om hierover te peinzen, omdat het stemmetje riep: ‘Cairine, raak het grootste wezentje in het midden aan en duw op zijn buikje.’

Ze duwde zachtjes, toch gebeurde er niets. Ze duwde nog wat harder, maar weer zonder resultaat.

‘Het lukt niet,’ riep ze. ‘Wat doe ik fout?’

Het bleef stil. Cairine probeerde het opnieuw, nu met haar handpalm. Dit keer duwde ze lang en hard. Het hout begon te kraken en te piepen. Verschrikt trok ze haar hand terug. Alle wezentjes kwamen in beweging en draaiden alle kanten op.

De wezentjes verplaatsten zich en in het midden ontstond een vierkant waarop een afbeelding verscheen. Ademloos bekeek ze het plaatje. Het was een bewegende afbeelding van een meisje met op haar hoofd een zilveren kroon. Ze zat op een troon, versierd met blauwgrijze stenen in alweer dezelfde kleur als haar ogen. Rondom de troon scheen het zachtgele licht dat ze eerder buiten de grot had gezien. Het licht van de vuurvliegjes. Ze vroeg zich af waarom het meisje op een troon zat en wat dit allemaal betekende. Maar opnieuw kon ze er niet lang bij stilstaan, want de deur ging open en er kwam een binnenplaats met een glanzende, witte marmeren vloer tevoorschijn.

Na haar ogen even de kost te hebben gegeven, ontdekte ze Cael de Overwinnaar aan de overkant van de binnenplaats. Dit keer gekleed in een lange, donkergroene mantel met zilveren borduursels. Hij gebaarde dat ze dichterbij moest komen. Ze voelde hoe ze zijn kant werd opgetrokken en bewoog zonder dat haar voeten de grond raakten.

‘Zo, Cairine, jouw tijd is nu aangebroken!’ sprak Cael gewichtig.

Ze keek hem aan, maar begreep niet wat hij bedoelde. Cael vervolgde zijn verhaal. Ze luisterde aandachtig en ademloos.

‘Je hebt het meisje op de troon gezien,’ sprak hij. ‘Dat meisje ben jij, maar dan precies tien eeuwen geleden.’

Haar mond viel open van verbazing en ze vroeg: ‘Tien eeuwen geleden? Zó oud ben ik toch niet?’

Ze moest er zowaar even om lachen.

Cael ging door met zijn verhaal.

‘Op de dag dat Undralix precies één dag oud was, werd jij geboren. Jouw ouders zijn Cadeyrn, de oorlogskoning en Boudicca, koningin van de overwinning. Vandaag bestaat Undralix precies duizend jaar en jij dus ook.’

Cairine keek hem verwonderd aan.

‘Hoe kan ik nu duizend jaar oud zijn en toch zo jong als ik nu ben?’ vroeg ze met een wat serieuzere blik in haar ogen.

‘Dat is nu precies waarom we je hier nodig hebben,’ antwoordde Cael, ‘maar laat ik je eerst vertellen over het ontstaan van Undralix.’

Voordat Undralix bestond, woonden onze voorouders in de Onderlanden. De Onderlanden liggen onder de Bovenwereld en boven het onderrijk Undralix, maar daarover later meer.

Onze voorouders waren zachtaardige wezens, en werden de Gevoeligen genoemd. Zij woonden overal en waren wezens zonder eigen rijk. Het was de tijd waarin iedereen voor zichzelf moest zorgen. Niemand hielp een ander. Het waren harde tijden. Tegelijkertijd waarden er veel Duisteren in de Onderlanden rond, zoals de duistere duivels, de furiuze feeksen en de zondige zielen. Alle Gevoeligen waren bang voor de Duisteren, want deze maakten hun leven onveilig. Het enige doel van de Duisteren was, het kwade te laten winnen van het goede. De Gevoeligen, die in die tijd leefden, hadden veel te vrezen en woonden dan ook in zelfgecreëerde schuilplekken, zoveel mogelijk verborgen voor de Duisteren in de gevaarlijke Onderlanden. Ze leefden overal en nergens. De een onder bomen, de ander in zelf gegraven gangen onder het grasland en weer een ander woonde onder de zandvlaktes. Zo was het, en het leek wel altijd zo te moeten blijven.

De Gevoeligen kwamen alleen overdag tevoorschijn om naar eten en drinken te zoeken. Schichtig om zich heen kijkend joegen ze dan op kleine dieren. Vooral kleine dieren, omdat ze die gemakkelijk konden meenemen naar hun schuilplaats. De enige Gevoelige die het waagde om zich ook nog wel eens ‘s avonds in de Onderlanden te laten zien, was jouw vader, Cadeyrn. In die tijd was hij nog lang geen oorlogskoning, maar een jonge en eenvoudige houtsprokkelaar. Het hout dat hij kapte en sprokkelde, gaf hij aan de andere Gevoeligen, als ze erom vroegen. De

rest hield hij zelf om zijn schuilplaats warm en droog te houden, want zo diep onder de grond is het altijd koud en vochtig.

Op een dag liep Cadeyrn weer alleen rond in de Onderlanden. Een dag die niemand ooit zal vergeten. Het was bijna winter en zijn voorraad hout was op. Het kappen van de bomen kon alleen bij daglicht. In de nacht zou dit te gevaarlijk zijn, want je moest goed in de gaten houden waar de boom, die je kapte, naartoe zou vallen. Terwijl hij in het bos liep, hoorde hij in de verte een vrouwenstem om hulp roepen. Stoer en heldhaftig als hij was, rende hij in de richting van waar de stem vandaan kwam. Zodra hij daar aankwam, zag hij een jonge vrouw met lang kastanjebruin haar, vastgebonden aan een boom. Hij liep recht op haar af om haar te bevrijden. Ze smeekte hem om haar los te maken.

‘Een duistere duivel wil mij meenemen en mij bezitten. Help mij alsjeblieft,’ riep ze.

Toch kwam er bijna geen geluid uit haar keel. Hij pakte zijn kapmes en sneed het touw, waarmee ze was vastgebonden, snel door. Eindelijk was ze bevrijd. Hij vroeg haar naar haar naam, maar net op dat moment verscheen de duistere duivel. Een zwarte schim die zo snel was dat je hem niet aan zag komen. Als hij in je buurt was, wist je meteen dat dit het kwaad was. Cadeyrn werd door hem opgetild en ver weggesmeten. De duistere duivel greep de jonge vrouw bij de haren en sleepte haar het bos in, terwijl ze het uitgilde van de pijn. Gelukkig was Cadeyrn al snel bijgekomen van de val en zag wat er gebeurde. Hij rende zo hard als hij kon achter hen aan en probeerde hen tegen te houden. Zodra hij in de gaten had dat dat niet zou lukken, versnelde hij kort, pakte hij zijn kapmes en sneed vliegensvlug de lange haren van de jonge vrouw af. Zo bevrijdde hij haar uit de handen van een duistere duivel.

Nadat alles weer rustig was, vertelde de jonge vrouw haar naam aan Cadeyrn. Ze heette Boudicca, en zou later bekend worden als de koningin van de overwinning. Ze is jouw moeder, maar op dat moment was ze nog een van de bewoonsters van de Onderlanden. Cadeyrn bracht Boudicca weer veilig naar haar schuilplaats en begon alsnog aan het kappen van de bomen en het verzamelen van sprokkelhout.

Tijdens het kappen bedacht Cadeyrn dat het zo niet langer kon. Dit leven van de Gevoeligen en hun constante angst voor de Duisteren. Hij vond dat er iets moest gebeuren en bedacht een plan. Hij liet alle Gevoe-

ligen in de Onderlanden weten dat hij iets groots wilde meedelen. Iets dat hun leven voorgoed en ten goede zou veranderen.

Een paar avonden later verzamelden alle Gevoeligen zich bij de afgesproken plek in het bos. Het was een bonte verzameling van vele wezens; langbeners, reusachtigen, kleinstukkers, bramenplukkers, opjagers en een paar krentenprakkers. Er hing een nerveuze sfeer, omdat niemand wist wat er zou gaan gebeuren of veranderen.

Zodra ze zo goed als compleet waren, nam Cadeyrn het woord.

‘Welkom, Gevoeligen,’ begon hij. ‘We hebben ons leven al heel lang laten bepalen door de Duisteren. We leven in eenzaamheid, niemand kent elkaar en we leven altijd in angst. Het is genoeg geweest. Ik vind dat we de oorlog moeten aangaan met de Duisteren.’

Het was even stil voordat er een zacht applausje klonk. Iedereen was immers bang dat de Duisteren hen zouden kunnen horen. Er volgde gefluister dat al gauw overging in geroezemoes, omdat dat wat Cadeyrn gezegd had veel vragen opriep bij de Gevoeligen.

‘Maar wat kunnen we eraan doen?’ vroeg er een.

‘We weten niet eens hoe we de Duisteren moeten bestrijden,’ zei een ander.

Maar Cadeyrn liet zich niet ontmoedigen door de angsten van de Gevoeligen.

‘Als we niets doen, weten we hoe het is,’ vervolgde hij. ‘Dan blijft alles bij het oude. Dan wonen we waar we nu wonen. Dan leven we hoe we nu leven. Dan leven we altijd in angst. Daar moet nu een einde aan komen. Ik stel voor dat we onze handen ineenslaan en samen gaan vechten. Samen de Duisteren verjagen. En samen overwinnen. En ja, het zal gevaarlijk zijn, levens kosten en er zullen verliezen worden geleden. Maar dat is geen reden om niet voor onze toekomst te strijden. Geef mij de kans om jullie te leiden. Jullie oorlogsleider te worden. Ik laat jullie nu met elkaar alleen, zodat er een beslissing kan worden genomen.’

Hij maakte een kleine buiging en liep weg.

De Gevoeligen gingen in een grote kring op de grond zitten. Onder hen was ook de jonge dame Boudicca. Boudicca die hij een paar dagen daarvoor uit de handen van een van de duistere duivels had gered. Ze stond op en nam het woord.

‘Ik ben Boudicca. En ik ben het helemaal met Cadeyrn eens. Zo wil ik niet langer leven. Nog maar een paar dagen geleden heeft hij mij gered van een van de duistere duivels die mij wilde ontvoeren. Ik vraag me af wie van jullie ook een slechte ervaring heeft met de Duisteren.’

Een aantal Gevoeligen staken een hand op en om beurten vertelden zij over alles wat hen was overkomen. Het waren droevige verhalen over verlies en pijn. Boudicca ging verder.

‘Daarom geloof ik in het plan van Cadeyrn. Hij heeft mij al eens gered, dus ik geloof in hem. Wie is het met me eens?’

Alle handen gingen de lucht in en het duurde niet lang voordat iedereen de naam van Cadeyrn scandeerde.

‘Cadeyrn onze leider, Cadeyrn onze leider.’

En zo ging het nog even door.

Cadeyrn stond een eindje verderop te wachten, op een teken dat het besluit was gevallen. Maar zodra hij zijn naam hoorde roepen, wist hij het al. Langzaam liep hij terug naar de grote groep Gevoeligen. Hij werd als een held ontvangen. Boudicca wachtte hem op en gaf hem een hand.

‘We hebben besloten dat jij onze leider bent in de strijd tegen de Duisteren. We noemen je Cadeyrn, de oorlogskoning.’

Cadeyrn was er even stil van. Even later nam hij het woord weer.

‘Boudicca, dank je voor je krachtige steun,’ sprak hij ontroerd. ‘Ik wil iedereen bedanken voor het vertrouwen. Ik zal ons allen bevrijden van het kwaad.’

Er klonk opnieuw een zacht applaus. En iedereen stond op als blijk van respect voor hun zojuist benoemde oorlogskoning. De Gevoeligen waren blij dat er eindelijk iets zou gaan gebeuren. Dit was het begin van een grote verandering.

Er volgde een intense periode. Iedere Gevoelige werd opgeleid tot ‘Vechter voor de goede vrede’. En ter voorbereiding werd een grote hoeveelheid zelfgemaakte zwaarden, hamers en bijlen verzameld.

Een jaar na de belangrijke bijeenkomst was het zover. Het leger van de Gevoeligen was klaar voor de strijd der strijden. Precies 999 wezens waren getraind om de Duisteren te verjagen. ‘Levend of dood’ stond het geschreven en zo moest het gebeuren. Het leger was in drie verschillende groepen verdeeld en opgeleid, van ieder 333 soldaten. De eerste groep was bewapend met de ‘witte wapens’ om de duistere duivels te bestrijden.

De tweede groep kende alle trucs van de ‘furieuze feeksen’ en was daarop voorbereid. De wezens uit de laatste groep waren speciaal uitgekozen op hun ‘zachte zielen’, want het vechten met de zondige zielen kon alleen met een schoon geweten. De strijd kon beginnen.

Rond middernacht gingen de drie groepen naar het midden van het bos. De plek waar de Duisteren elke nacht bijeenkwamen om nieuwe plannen te smeden. Nieuwe plannen om de Gevoeligen het leven nog zuurder te maken. Eigenlijk wilden de Duisteren dat de Gevoeligen uit het gebied vertrokken, zodat alleen het kwaad overbleef. Op het moment dat de drie groepen Gevoeligen op deze plek aankwamen, was het er nog stil. Heel stil.

Elke groep was opgesteld in rijen van negen man. De drie groepen stonden naast elkaar.

Cadeyrn sprak de manschappen toe: ‘Elk leger is gericht op een van de kwaadgroepen. Val alleen je eigen kwaadgroep aan.’

Hij was nog niet uitgesproken of ze voelden een windvlaag. In een razend tempo kwamen de duistere duivels aangevlogen. De groep met de witte wapens stond gelukkig paraat en kon direct in de aanval. Witte zwaarden, met in elke greep een zwerm vuurvliegjes die licht uitstraalden. De duistere duivels zetten de aanval in, maar telkens als een duivel een van de mannen van het leger wilde aanvallen, werd de greep van zijn zwaard verlicht. Dat zorgde ervoor dat de duivel in het niets oploste. Want als er een ding was wat de duivels niet konden verdragen, dan was het wel het licht van de vredige vuurvliegjes. Het duurde uren voordat alle duivels waren verslagen en verdwenen. Zo verging het ook de andere legers die met de overige kwaadgroepen vochten. Het was een waar slagveld. Maar zodra de zon weer opkwam, vroeg in de ochtend, hadden de Duisteren hun verlies genomen en zich teruggetrokken. Van de 999 Gevoelige soldaten waren er nog maar 666 over. Van elke groep waren er 111 omgekomen in de beslissende strijd tegen het kwaad. Cadeyrn en Boudicca hadden zij aan zij gevochten en daarmee de Gevoeligen de zeggenschap over hun leven teruggegeven. Dit was de gedenkwaardige dag dat alle Gevoeligen besloten om één rijk te stichten, diep onder de grond, onder de Bovenwereld en zelfs onder de Onderlanden. Ze noemden het land het onderrijk ‘Undralix’. Cadeyrn heette de oorlogskoning

en Boudicca werd voortaan de koningin van de overwinning genoemd. Ze vochten nog menig oorlog samen.'

Zo, nu weet je hoe en waarom Undralix ontstaan is. Maar de tand des tijds knabbelt aan Undralix en jij bent de enige die het tij kan doen keren.'

'Maar wat kan ik hierin betekenen voor u?' zei Cairine met een frons.

Caels ogen stonden droevig en zei: 'Undralix staat op het punt om aan het Kwaad van de Onderlanden te worden geopenbaard. Doordat het Kwaad in kracht toeneemt, wordt de laag tussen Undralix en de Onderlanden steeds dunner. De grond boven Undralix brokkelt met de dag verder af. Als dit zo doorgaat is onze bescherming straks voorgoed verdwenen. Kom maar eens mee.'

Cael nam Cairine aan de hand en liep met haar naar een plek net buiten de binnenplaats. Daar vroeg hij haar omhoog te kijken.

Ze keek recht in een oogverblindend licht en hield snel haar hand voor haar ogen.

'Dat licht, dat is het licht van de Onderlanden. Door de afbrokkeling van de aarde boven ons, ontstaat er een steeds groter gat. En wie weet wie ons dan kan belagen, als we dat niet snel tegengaan. Als we het niet snel stoppen, zou dit wel eens het einde van Undralix kunnen betekenen.'

Kort nadat hij het aan Cairine had uitgelegd, viel er een stuk van de aardbescherming naar beneden. Cairine sprong op het nippertje opzij. En het licht was opnieuw feller.

'Je ziet het Cairine, zo snel gaat het achteruit met Undralix. Daarom hebben wij je hulp nodig. Je gaat een verre reis maken naar verschillende bestemmingen, omdat het lot van Undralix met deze bestemmingen is verbonden. De weg wijst zich vanzelf. Zodra je iedere bestemming hebt aangedaan, keer je zo spoedig mogelijk terug. Dan pas kan Undralix worden gered. Durf je het aan?'